

Bayer Zsolt: Orbán, Putyin, Gyurcsány (3.)

2015 február 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Putyin elleni európai és amerikai narratíva legfontosabb motívuma most az, hogy Putyin háborút vív Ukrajna ellen, lerohant, megtámadott egy független országot, és abból területeket szakított ki magának.

Nos, akkor vizsgáljuk meg ezt a háborút és a háborúhoz vezet? utat.

Ehhez ismernünk kell az Egyesült Államok szerepét az eseményekben.

Tüntetések kezd?dtek 2013 novemberében a kijevi Majdan téren a hivatalban lév? ukrán elnök, Viktor Janukovics és kormánya ellen. A tüntetések hamar zavargásokká, majd nyílt polgárháborúvá alakultak. A legitim és törvényes ukrán hatalommal szemben többek között olyan szerepl?k léptek fel, mint a náci Jobb Szektor vagy a széls?ségesen „populista” Oleh Ljasko Radikális Pártja. Különösen figyelemre méltó a Jobb Szektor fellépése, ugyanis esetükben egy valódi náci pártról van szó, amely terrorcselekményekt?l és hétköznapi, valamint politikai gyilkosságoktól sem riadt vissza. A nyugati és az amerikai médiában ezekb?l az alakokból lettek az ukrán „szabadságharcosok”, az „Európa- és Nyugat-barát” hazafiak, akik ellenállnak Janukovicsnak.

Aki egy kicsit is figyelte az eseményeket, nagyon hamar rádöbbsent, hogy a Majdanon nem csak ukránok harcolnak ukránok ellen, hanem jelen van egy másik er? is: az Amerikai Egyesült Államok.

Ezt a kezdeti gyanút utólag igazolta egy nyilvánosságra került hangfelvétel, amely Victoria Nuland amerikai külügyi államtitkár és a kijevi amerikai nagykövet, Geoffrey Pyatt között zajlott. A beszélgetésb?l kiderül, hogy az Egyesült Államok bármire hajlandó azért, hogy Ukrajnát és Oroszországot végképp elszakítsa egymástól. Az igazi cél természetesen az, hogy Ukrajnából amerikai támaszpontot csináljanak az Oroszország ellen irányuló rakéták számára, valamint az, hogy az Oroszország és az EU közötti közeledést, gazdasági együttm?ködést megakadályozzák.

Amerika retteg attól, hogy létrejön egy valódi eurázsiai gazdasági társulás, amely Kína mellett újabb kihívást jelentene számára. A Berlin–Moszkva tengely mindig is réme volt az Egyesült Államoknak, ezért a zavarkeltés és Ukrajna „felégetése” igazán nem nagy ár ezen együttm?ködés megakadályozásáért.

A nyilvánosságra került beszélgetésben Nuland elmondja, hogy az Egyesült Államok ötmilliárd dollárt (!) költött eddig Ukrajna destabilizálására. Majd többek között arról egyeztetnek, hogy kiket kell megtenni Ukrajna következ? vezet?inek(!). Szergej Jacenyuk neve hangzik el, akit Nuland „Jats”-nak becézget, az elnökhelyettesnek kinézett Klicskót pedig csak „Klics”-ként emlegetik. Megbeszélnek azt is, hogy „Janukovics fejét kell venni”. Nuland durván káromkodva szidja az Európai Uniót, amiért az nem eléggé lelkes Ukrajna „segítésében” és Oroszország elítélésében.

„Fuck the EU” – mondja többször is a magáról megfélemezett államtitkár. De nem csak Nuland veti bele magát az ukrainai belügyekbe, hanem gyakorlatilag a teljes amerikai establishment. A náci és gyilkos Jobb Szektorral együtt

áll a Majdan színpadán az amerikai külügyminiszter éppúgy, mint az utóbb botrányos kijelentéséről nálunk elhíresült John McCain szenátor. Nyíltan támogatják és bátorítják ezeket az erőket a törvényes ukrán hatalom elleni harcra, kezét fogják velük, lapogatják a hátukat, majd fasiszta diktátornak nevezik a magyar kormányfőt. Az is kiderül, hogy a CIA és az FBI szakértői tevékenykednek „tanácsadóként” Kijevben. Nemrégiben pedig Oliver Stone Oscar-díjas amerikai filmrendező beszélt arról, hogy a Janukoviccsal folytatott beszélgetése után nyilvánvaló számára, miszerint a Majdanon fellépő mesterlövészeket egy „harmadik fél küldte oda”, s hogy mindez „magán viseli a CIA ujjlenyomatát”. (A Majdan orgyilkosai tizennégy rendőrt és negyvenöt civil lőttek le a zavargások idején.) A módszer az Egyesült Államok úgynevezett „puha erő módszere”, amelyet már alkalmaztak Venezuelában, Chilében és Iránban is. A majdani tömegmészárlás a nyugati médiában természetesen úgy jelenik meg, mint az oroszbarát Janukovics-rezsim rémtette. A tény azonban az, hogy Janukovics már február 21-én beleegyezett az ellenzéki pártokkal és három európai külügyminiszterrel folytatott egyeztetésbe, ám érdekes módon már másnap a Jobb Szektor terroristái merényletekkel fenyegették meg, és ennek hatására elhagyta az országot. Ezt követően azonnal megalakult a „Nyugat-barát” kormány, „Jats” révbe ért, az új kormányt pedig Washington azonnal elismerte.

Az Ukrajna lángba borítására költött ötmilliárd dollár értelmet nyert.

Washingtonnak soha sem számítottak az értékek és az elvek. Ennek igazolására idézünk egy írást egy baloldali ikon, a volt brüsszeli biztos, Andor László tollából. A Politikatudományi Szemle 2004/3. számában megjelent Olaj és politika című esszéjében így ír a szerző:

„(...) Reagan és Thatcher egyaránt érdekelték voltak abban, hogy Szaddám Huszein eredményes háborút vívjon az iszlám fundamentalista uralom alá került Iránnal szemben. Ez a támogatás egyszerre volt anyagi és erkölcsi természetű; Washington és London gondoskodott Irak felfegyverzéséről, és szemet hunyt afölött, hogy Szaddám Huszein a népiirtásig elmenő brutalitással igyekezett megszilárdítani hatalmát a háború időszakában. Az iráni rezsim iránti antagonizmus és Szaddám Huszein különösebb feltételek nélküli támogatása Washington politikájának része maradt az iraki–iráni háború (1980–88) befejezése után is. 1989 októberében, az iraki kurdok elleni gáztámadás utáni évben Bush elnök nemzetbiztonsági direktívát adott ki, amelyben az Egyesült Államok és Irak közötti jó viszonyt hosszú távú érdeknek nevezte, az év végén pedig feloldotta az Iraknak nyújtható kölcsönök tilalmát. 1990 áprilisában a szenátus republikánus többségének vezette, Bob Dole (későbbi elnökjelölt) meglátogatta Szaddám Huszeint. Átadta Bush elnök üdvözlését, biztosította az iraki elnököt arról, hogy tenni fognak azért, hogy az Amerikai Egyesült Államok sajtója jobb legyen, és konkrétan a vele szemben túl kritikus tudósítóját mással váltsa fel az Amerika Hangja. (Chomsky 2003: 112) Az iraki–iráni háború – az Egyesült Államokkal ellenséges viszonyba kerül? Irán megbüntetésén, valamint a nem lebecsülendő fegyverexporton túlmenően – azért sem volt Washington ellenére, mert maga után vonta az OPEC-en belüli konfliktusok kiéleződését. Igaz, addigra az OPEC pozíciója más okoknál fogva is meggyengült.

George W. Bush »külpolitikai forradalma« és konkrétan az iraki háború vonatkozásában nem tekinthetjük mellékes körülménynek, hogy az elnök és csapatának több tagja is – ki hosszabb, ki rövidebb időn keresztül – szorosan kötődött az energiaszektorhoz. Maga Bush elnök családjilag (személyesen és felmenői révén) mélyen érintett az olajiparban, de egyúttal a katonai-ipari komplexumban is. Rajta kívül is voltak azonban kormányának olyan tagjai, akik ehhez az ágazathoz kötődtek szorosan. Cheney alelnök korábban az olajipari szolgáltató Halliburton társaság vezérigazgatója volt. Donald Evans gazdasági miniszter és Stanley Abraham energiaügyi miniszter egyaránt az olajipari óriáscég, a Tom Brown alkalmazásában állt. Condoleezza Rice nemzetbiztonsági főtanácsadó pedig a Chevron igazgatótanácsának tagja volt, és még egy olajszállító tankhajót is elneveztek róla.”

Világos beszéd. S ennek tükrében nyer ismét értelmet az a tény is, hogy az Ukrán gázipari cég igazgatótanácsai székébe miért ült bele azonnal az amerikai alelnök fia és a külügyminiszter családi barátja. S nem elhanyagolható tény, hogy ameddig Szaddám Huszein léte fontos volt az Egyesült államoknak, addig népiirtást is elkövethetett, barát maradt. Mikor létezése kellemetlenné vált, akkor az Egyesült Államok mindjárt azt hazudta, hogy tömegpusztító fegyverei vannak. Továbbá ne menjünk el az idézet azon része mellett sem, hogy Washington megígéri Huszeinnek, jobb lesz a sajtója, sőt leváltja azt a tudósítót, aki túl ellenséges vele. Mindezt nyilván a sajtószabadság nagyobb dicsőségére, igaz?

Érdekes az is, hogy Andor László miképpen mutatja be az Egyesült Államok politikáját Venezuelában:

„Hogy az olajkereskedelem és a terrorizmus elleni küzdelem szálai talányos módon összefonódnak, arra a Venezuelában 2002 tavaszán történtek szolgálnak tanulságos példával.

A 2000-ben újraválasztott Hugo Chávez elnök szálla volt Washington szemében, elsősorban szociális reformjai, globalizációellenes retorikája, valamint Oroszországgal és Kínával kötött katonai egyezményei miatt. Mindezen túlmenően Chávez lépéseket tett az OPEC újjáélesztésére is. 2002. február 6-án Colin Powell külügyminiszter a szenátus előtt kétségének adott hangot a tekintetben, hogy »Chávez valóban hisz-e a demokráciában«, és kritikával illette a venezuelai elnöknek »az Egyesült Államokkal ellenséges viszonyban lévő s a terrorizmust feltételezhetően támogató államfőknél«, Szaddám Huszeinnél és Moamer Kadhafinál tett látogatásait. Nem sokkal később, 2002. április 11-én a hadsereg vezetése – a »civil társadalom« demonstrációira hivatkozva – az elnököt elröbölt. Chávez nem tanúsított ellenállást, de nem is mondott le. Pedro Carmona, az »új elnök« feloszlatta a nemzetgyűlést; egy nap alatt százhusz »chavezista« került börtönbe. Közben Ari Fleisher, a Fehér Ház szóvivője gratulált a venezuelai hadseregnek, a Caracasba delegált amerikai és spanyol nagykövetek pedig az új elnök üdvözlésére siettek. Mivel azonban a puccs népi demonstrációkat és tömegsztrájkot vont maga után, az elnököt 48 órán belül visszahelyezték hivatalába, amivel persze Venezuelában nyilvánvalóan nem érhetett véget a »terrorizmus elleni« küzdelem. A 2002-es puccskísélet után ellenfelei egy két hónapos általános sztrájkjal próbálták meg térdre kényszeríteni Chávezt. Az akció 7,5 milliárd dolláros veszteséget okozott a venezuelai gazdaságnak, ám az elnök a helyén maradt. Mi több, onnantól fogva a sztrájkolókat okolhatta azért, hogy megtorpant a gazdasági fejlődés és az ország recesszióba süllyedt. A teljes összeomlást a világgiazi olajárak emelkedése akadályozta meg. 2004-ben a venezuelai gazdaság új erőt kapott; az első negyed évben 30, a másodikban 15 százalékos növekedést regisztráltak. Addigra azonban már az elnök eltávolítását célzó mozgalmak önjáróvá váltak, új eszközöket találva céljuk eléréséhez: az elnök visszahívását. A sztrájkot, majd pedig a visszahívási kampányt szervező »civil« mozgalmakat jelentékeny összegekkel támogatta az egyesült államokbeli National Endowment for Democracy.”

Érdekes a fenti szövegben, hogy a baloldali Andor László idézőjelbe teszi a Chávez ellen felhasznált és Amerika által támogatott „civil társadalom” és „civilszervezetek” fogalmat, ezzel jelezve, hogy szó sincs itt semmiféle civilekről. Hanem idegen zsoldban álló politikai aktorokról. Talán nem tanúság nélkül való ez most és itt Magyarországon, amikor az Egyesült Államok kormánya harcol a magyarországi „civil” szervezetekért.

De visszatérve az ukrainai eseményekhez, az a lényeg, hogy a kialakult helyzetben népszavazásra került sor a Krímben, amelyet Moszkva támogatott. A hetvenhét százalékban oroszok laktak, stratégiai jelentőségű félszigeten a népszavazás nyolcvanhárom százalékos részvétel mellett azt az eredményt hozta, hogy a lakosság az Oroszországhoz való csatlakozás mellett döntött. Az igenek aránya kilencvenhat százalékos volt. Ezután a Krím félsziget Oroszországba olvadt. A népszavazást nem ismerte el sem az Egyesült Államok, sem pedig Nyugat-Európa. Ami annak fényében érdekes, hogy nevezettek – a trianoni utódállamok kivételével, ami teljesen érthető! – azonnal és haladéktalanul elismerték Koszovó függetlenségét és elszakadását Szerbiától.

Kelet-Ukrajnában az ottani orosz többség szintén el akar szakadni Ukrajnától, illetve a legutóbbi, minszki béketárgyalásokon beleegyezett abba, hogy megelégszik a széles körű autonómiával. Oroszország pedig természetesen támogatja a szeparatistákat. Hogy is írta Andor?

„A 2000-ben újraválasztott Hugo Chávez elnök szálla volt Washington szemében (...) Oroszországgal és Kínával kötött katonai egyezményei miatt.”

Értem. De akkor azt magyarázza meg valaki, Oroszországnak miért kellene tétlenül néznie, hogy amerikai rakétákat telepítsenek a NATO-támaszponttá váló Ukrajnába.

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló